

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 5. Patrocinium D. Josephi in spiritualibus & signanter in conversione eorum qui erant in statu peccari.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Synopsis

Magnalium
D.
Iosephi
syn
ops

effectibus & miraculis, quæ Deus ad illius invocationem ubique gentium in favorem Clientum suorum ad eum pie & fiducialiter recurrentium operatus est, & passim leguntur apud probatæ fidei Authores: quæ proinde hinc coacervare esset supervacaneum, si tamen fieri posset, quod non crederim, quis enim eorum numerus? & quis omnes libros habet? aut omnia quæ in dies ubique gentium fiunt & facta sunt novisse potest? quot denique facta sunt quæ non sunt scripta? aut quæ etiam tacita sunt à malè vercundis? vel silentio obruta ab ingratiss?

VII. Itaque hinc non singula generum referam, sed solum genera singulorum delibabo, ex quibus Lector Cordatus, sentiet sibi satisfactum & se fatebitur de hac veritate abundè convictum. Et primò quidem cum anima potior sit quàm corpus, & in favoribus corporalibus Sancti principaliter respiciant ad bonum animæ, ideò primò de favoribus qui respiciunt animam, & deinde de illis qui respiciunt corpus.

VIII. Pro animâ, primò de ipsius auxilio pro spiritualibus & signanter pro conversione eorum qui erant in statu peccati: Secundò, de auxilio per ipsum præstito contra tentationes & pericula cadendi in peccatum. Tertio, de ipsius auxilio pro acquirendis virtutibus & perfectione. Pro corpore, de miraculis exterioribus & corporalibus ex omni genere aliqua ordinatè per Classes.

CAPUT V.

Patrocinium Divi Iosephi in spiritualibus & signanter in conversione eorum qui erant in statu peccati.

I. **P**ECCATUM mortale ideò dicitur mortale, quia est mors spiritualis animæ: privat enim ipsam Deo seu gratiâ ejus, quæ est vita illius spiritualis: peccata verò venialia imperfectiones

mali habitus, passiones indomitæ, vocantur à nobis, & revera sunt tantum infirmitates, seu morbi spirituales animæ, quia stare possunt, & stant de facto cum gratiâ Dei: periculosi sunt tamen, quia ut morbi corporales aliàs curabiles, si negligantur, fiunt sæpè mortales, ita & peccata venialia, & mali habitus, & passiones neglectæ, morrem animæ adducunt: contra utrumque efficacissimum esse Divi Iosephi patrocinium, licet constet ex rationibus in præcedentibus tactis, id ipsum tamen probemus adhuc exemplis, seu ab effectibus.

SECTIO PRIMA.

Patrocinium Divi Iosephi in conversione eorum qui erant in peccato mortali.

Liberari à peccato mortali quantum sit favor, quis benè estimare aut explicare poterit? impossibile est nisi ab eo qui benè expenderit, quam sit ille miser qui est in peccato mortali invisus Deo.

Porrò ut hoc benè percipiatur tria potissimum expendenda sunt: Primum, quid sit peccatum mortale? Secundum, quæ pœna ei debita? scilicet æterna, & quàm illa justa? Tertium, quam lubrica vita à quâ pendet ista Æternitas?

Pro primo: Notandum Deum habere in hominem duplex dominium, proprietatis unum, jurisdictionis alterum: Primum ei competit ex hoc quod eum sicut cætera creavit: quid enim magis propriū alicui quàm opus suum opifici, si ab illo ut ars, ita sit & materies? ac deinde ex hoc quod illum indefinenter influendo conservet, *In ipso enim vivimus, movemur & sumus*, inquebat Athenis Apostolus, Act. cap. 17. vers. 28. *Neque enim sicut structuram ædium cum fabricaverit quis abscedit, atque illo cessante & abscedente stat opus ejus, ita mundus vel icu oculi stare poterit, si Deus ei regimen sui subtraxerit*, inquit D. Augustinus lib.

lib. de Genes. ad litt. cap. 12.

- V. Ex hoc primo Dominio connexionis omnino necessariâ sequitur secundum respectu hominis ut & Angelorum, cujus illi soli sunt capaces, quod est Dominium Jurisdictionis. Ex hoc enim quod fecerit illos Deus compotes rationis, sequitur quod possit eis præcipere, vel verare quæcumque voluerit, & quod illi teneantur ei obedire; ac si abnuant supplicia, vel si annuant præmia irrogare.
- VI. Quæ cum ita sint, quæ ergo pervicacia, ei cujus es totus, cui quidquid es debes, & qui sibi jus facere potest in promptu, obedientiam denegare? Sed quæ injuria? quæ contumelia, illum qui summum bonum est, cujus possessio tibi si obedieris repromissa est: *Ero merces tua magna nimis*, Genes. cap. 15. vet. 1. ita contemnere, ut quasi bonitas vilis creaturæ plus esset & valeret, hanc illi præferas? & hoc in ipsius oculis, in ejus sinu, & brachiis, cum sit ubique præsens? quin ita proculcatâ Dei reverentiâ, pro facinus! ut facultates tuas, membra, sensus omnes ab ipso tibi donatos, in illum armes, illorum ministerio in ipsum pugnes, & invitam, ut ita loquar, Dei manum inexplicabili insolentiâ trahas in scelestuum, & applices actionibus quibus peccatum implicatum est, ac sanctitati infinitæ, quantum in te est, irroges societatem culpæ, insigni illius ludibrio? quid atrocius tali scelere? quid sceleratius tali attentato? & interim ludis, jocularis, rides, dormis, ac si vel Deus nihil in te auderet, vel nihil posset, vel nihil mali egisses: ubi est mens tua?
- VII. Si quispiam modo Regiam ingrederetur, Regemque ipsum districto gladio impeteret eum interfector, sed Rex de manibus ejus ereptus esset ne quidquam mali passus, quid diceret si post tantum facinus nihil hic homo curaret, non fugeret, non se absconderet, sed per mediam Regiam securus obambulet? nonne hunc insanum crederes? audi ergo & cognosce peccator insane insaniam tuam, qui tamen sapiens es in oculis tuis, quid te egisse putas quando peccasti? nihil te putas fecisse? Deum conatus es occi-

dere, & in te occidisti, & quantum est in te interemisti. Quomodo hoc? audi, creaturam plus dilexisti quam Deum, eam ipsi prætulisti, eam tibi reputasti majus bonum quam Deum, quem pro ipsâ sprevisi ei dedisti in corde tuo locum primum, eam fecisti Deum tuum: & cum duo Dii esse non possint, quantum in te fuit eam Deum tuum constituens, Deo abstulisti divinitatem & vitam: Deus tamen adhuc vivus perseverat, non ei nocuisti: & nihil times? & securus es? ô stultè! ô insane!

Quæ verò sit futura poena talis attentati (quod est secundum expendendum) nonne, ex tuâ ipsiusmet ratione, summa? sed summa tripliciter: summa poena damni, summa poena sensus, summa utriusque duratio: omni bono privatur justè qui Deum summum bonum ita insolenter contempnit: Sub omni malo gemit, & in eum omnis creatura justè armatur qui ita in communem creatorem protervus esse ausus est. Sed quid horribilius in iis, quam ipsorum interminata Æternitas roties Scripturæ Sanctæ verbis, miraculis, Angelorum, demonum, animarum apparitionibus inculcata?

Finge ergo tibi quantavis sæculorum revolutiones, extende intellectum quam longissimè potes, numeros complica, replica, multiplica, & quidquid Arithmetica concipere potest congere: postquam numeros omnes sæculorum consumpseris, adhuc supererit dimetienda tota Æternitas, & etiam postquam ista toties complicata, replicata, multiplicata ter centies millies triplicaveris, O Æternitas nunquam, nunquam consumenda!

Quàm horribilis est ista poena, sed quam justa! Audi Divum Augustinum Epist. 49. ad quæstion. 4. ubi hæc habet: *Quia æternum voluit habere peccati perfruitionem, æternam inveniat vindictæ severitatem.* Quomodo hoc inquires? voluit peccator si non expressè & explicitè, inquit Theologi, saltem implicitè & interpretativè; seu sic egit, ac si vellet æternum peccare: nam qui momentaneâ libidine ocu-

lorum aut carnis, aut vindictæ, aut famæ & honoris, usque ad patrandum crimen se tradidit, multo magis ejusmodi libidinem desideraturus erat si æterna fuisset: merito igitur æternum punitur qui æternum peccare voluit: Ita ferè D. Thomas 3. contra Gentes cap. 144. cui Doctrinæ consonant verba D. Gregorii Magni lib. 34. Moral. cap. 16. *Voluissent utique peccatores, inquit, sine fine vivere, ut potuissent sine fine in iniquitatibus permanere. Ad districti ergo iudicis justitiam pertinet, ut nunquam careant supplicio, quorum mens in hac vita nunquam voluit carere peccato, & nulla debetur iniquo terminus ultionis, qui quamdiu voluit, habere noluit terminum criminis.*

XI. Rectissime igitur ad eam cogitationem intendens Beatus Francus Senensis Ordinis nostri Laicus pronuntiabat tam horribilem esse damnationem, ut quamvis ex tantâ hominum omnium temporum, omniumque locorum multitudine, unicus tantum esset damnandus, omnes tamen merito sibi deberent mettere, ne forte ipse esset miser & infortunatus ille: quid ergo nunc quando audivimus de ore Dei? *Multi sunt vocati pauci verò electi.*

XII. Jam verò quam lubrica est vita à quâ pendet ista Æternitas! quod est tertium expendendum, ut quam miser sit ille qui est in peccato mortali percipiatur. Consideremus hominem per asperissimum quendam clivum præcipitari, in cuius imo sit fovea Leonibus plena famelicis & ad hanc escam anhelis: in ipso tamen præcipitio herbulam quandam arripuisse, à quâ retinetur quasi suspensus, quam mus arrodit, & quâ fractâ miser ille ruet devorandus: quam miser ille! & quamquam quæso illius hic angustia? Sed ò quam status peccatoris est horribilius præcipitium à cuius exitu est Inferni pelagus, igne plenum terribili, utpote cui datum est urere, & negatum absumere: quem demones avidi ore hiante expectant ad prædam, nec quidquam impedit quin absorbeat nisi modicum vitæ huius cui adhæret. Sed qualis vitæ? vitæ, aut fragili herbæ similis. Testantur tam multi, quos tam frequenter, & tot modis vidimus,

& viderunt alii subito & ferè in istu oculi mori.

Quam multis contigit quod Soli: Sol in suo circulo pergens, spatium illud peragit longissimo tempore nimirum trecentis sexaginta quinque diebus & sex horis. Sed ille idem cursum suum ab Oriente in Occidentem motu raptus, quo à primo mobili rapitur, uno die absolvit: nos cœci metimur vitam nostram juxta cursum quasi naturalem qui est septuaginta vel circiter annorum juxta Prophetam psalm. 89. versu 10. & 11. *Dies vita nostra septuaginta anni, si autem in potentibus octoginta & amplius eorum labor & dolor.* Nec attendimus ad motum raptus, quò sæpè violenter & in momento abripimur: Juvenes cogitant se diu posse vivere, & non cogitant se posse cito mori: attendunt ad proprium & naturalem Solis cursum, qui facit annum, non ad violentum qui facit diem tantum.

Ex his aliquo modo colligere licet, quàm sit miser ille qui est in statu peccati mortalis: quare cum peccator eo nunquam emergerè possit, nisi Deus der, cum cum sibi exosum fecerit peccatum, collige quanti faciendum sit Patrocinium Divi Josephi, quod tantæ efficacis est maxime in hoc genere, ob jus illud particulare, quod habet in salutem à Christo filio suo operatam. De quo supra cap. 2. Exempla nunc istius Patrocinii proferamus.

Viro cuidam perquam honesto filius erat valdè dissimilis, cujus dissoluti mores nihil mitius parentibus, quàm ingentes molestias: Familiæ, quam dedecus pollicebantur. Mater autem videns filium suum à suis cupiditatibus per devia vitorum abreptum, nullis cujusquam admonitionibus ad rectum callem posse reduci, tandem ad Sancti Josephi recurrit auxilium, quod & invenit. Novemdiem assumit devotionem in ejus celebri Antverpiæ Sacello Facentino obcundam: quâ expletâ continuo cepit ille perditus in alium hominem mutari, & inolitas pessimæ vitæ consuetudines, in pios castosque mores convertere: Et ut cepit ita continuavit, ac

ac deinceps defuncto Patre, Matri magno fuit solatio, professi uterque nullas satis magnas à se posse Divo Josepho referri gratias. Ita Omazurinus in libello Teutonico de Sancto Josepho, ejusque Antwerpiae cultu ibidem edito anno 1662. & alii.

XVI.

Reverendus Pater Barri è Societate Jesu in Tractatu seu libello Gallico, de Devotione erga S. Josephum vulgato primum anno 1639. ac deinde sæpius recuso: Animabus, inquit, quas peccata à divinâ amicitia alienas, & æternæ damnationi obnoxias reddunt, auxiliatricem manum amat S. Josephus invocatus porrigere: Novi enim, inquit, quemdam Societatis nostræ Religiosum, qui aliquos amicos suos rogavit, secum ut novenam instituerent Sacrificiorum & Communionum ad honorem Sancti Josephi, eo sine ut Deus ob merita ejus propinquum suum Cognatum Sacris Ecclesiæ mysteriis addictum, ab inordinatâ vitæ revocaret licentiâ, in quâ quartum jam quintumve annum volutabatur, nullis cujusquam monitis ad sui status decorem revocabilis, ita dæmoni mancipatus erat: valuit pia Cognati sollicitudo perdito illi ad salutem: dum enim Sacrificia, Communiones, preces obeunt conjunctim rogati, ita ut noster optaverat, rogaverat, & speraverat: accidit: gravissimâ infirmitate lecto affixus est, qui vitiis suis immerfus eatenus assurgere noluerat: ut verò mortem sibi instantem vidit, extremis muniendus Sacramentis, concepit melioris vitæ desiderium; & ut propositum seriâ protestatione firmavit, convaluit sine morâ: atque decrevit deinceps se & sua omninò addicere unî divinæ gloriæ promovendæ, in negotio quodam quod tum temporis Parisiis maximi momenti agebatur, in quo etiam nunc ad finem optatum illud urgendo strenuè perseverat, intra modestiæ extremæ, suoque characteri congruæ terminos. Hæc mirabilis conversio, inquit P. Barri citatus, contigit Parisiis: accipe aliam quæ Lugduni.

XVII.

Juvenis quidam honestæ conditionis, usque adeò deditus erat pietati, ut divino servitio se usque ad mortem

mancipare per ingressum in aliquam Religionem constitucrit: sed cum in hoc à parentibus aliud spectantibus præpeditum se vidit, ita paulatim à primo fervore, mox etiam à Dei timore deslexit, ut demùm in pudendæ barathrum libertatis præceps sit devolutus, assumens cum militari baltheo quidvis audendi patrândive fiduciam: afflixit ea res: uti debuit, parentes: non usque adeò Dei immemores, ut nullum de filii sui salute periclitante curam gererent: multiplicant epistolas quibus illum ad se revocent, allegant amicos, tentant omnia, sed in casum, furdo enim canebatur sâbula: Consilium ergo capiunt invocandi in auxilium S. Josephum omnium auxiliatorem, & vix cœperant, cum ecce intra triduum redit ad Patrem perditus ille, ut prodigus delictorum pœnitens, petitâque humillimè & obtentâ à parentibus suis ante actæ vitæ veniâ, morum emendationem magnâ illorum consolatione exhibet.

XVIII.

Idem Pater Barri ibidem Lugduni, inquit, in Ecclesiâ nostrâ Sanctissimi Domini nostri Nutricio dicatâ, Tabella cernitur ex piæ mulieris voto appensa, quæ moderandis viri sui excessibus, aliud nullum remedium inveniens, pluribus frustra tentatis, Sancto Josepho maritorem omnium moderatissimo advolvitur: ei que se voto obstrinxit, nec inutiliter: hic enim viri ejus animum tam potenter immutavit, ut suæ deinceps uxori fidelis, nunquam amplius ad impudicæ vitæ consuetudinem redierit, notus antea publicus adulter.

XIX.

Idem quoque Pater ibidem: Quædam persona, inquit, cum intellexisset me hunc librum (idest de devotione ad Sanctum Josephum) meditari, pro eâ quam in me habet fiduciâ, ingenuè per litteras fassa est, quod cum in materiâ gravi, & votum suum concernente, haud leviter deliquisset, inducere animum non potuerit ut peccatum confessione expiaret. Igitur ut hanc mali pudoris rebellionem vinceret, proposuisse ad dies novem hymnum cum oratione de Sancto Josepho recitare, quo facto expeditam se sensit ad peragendam debitâ cum integritate

om.

omnium peccatorum suorum exomologesim: Ex indeque proposuit jugiter penes se habere aliquam ejus imaginem, etiam noctu adversus impura somnia quibus vexabatur, quod sibi mirabiliter profuisse profiteretur.

*Christus, & Virgo simul adlucunt
Ore Sereno.*

ideoque non potest aliter fieri quin salutaris nobis futurus sit frequentissimus ad eum recursus pro impetranda per ipsius efficacissimam intercessio- nem aliquâ istius gratiæ participa- tione.

SECTIO II.

Patrocinium Divi Josephi in morte.

XX. **C**um in hoc præcipue momento periclitentur homines, in agone certantes, tum quia tunc non est nobis *colluctatio adversus carnem & sanguinem, sed adversus Principatus & potestates, adversus mundi Rectores, tenebrarum ha- rum, contra spiritualia nequitiæ in celestibus*: tum quia tunc agitur de summâ rerum omnium, ita quod in quamcum- que partem ceciderit homo in eâ manebit in æternum: Favor in hoc momen- to pro felici morte obtinendam præsti- tus, non tam affinis est præcedenti, quam illius finis, perfectio, & comple- mentum: Quid enim nobis pro- fuisset in vitâ à statu peccati aliquan- do Divi Josephi ope ad gratiam resur- rexisse, si in fine contingeret vel à morte repentinâ in peccato præoccu- pari, vel in ipsâ morte tentatione fra- ctos in peccatum prorueret? ergo hic favor fuit ex congruentiâ præcedenti assuendus.

XXI. Communis est omnium Orthodo- xorum sensus Sanctos cum Deo in Cæ- lis regnantes, qui non tantum in cha- ritate fundati & radicati, sed etiam consummati sunt, particulariter ferri, ut nobis à Deo earum gratiarum com- municationem procurent, quibus à Deo specialissimè in terris gratificati sunt: At qui inter potiores gratias quas Divus à Deo recepit, Josephus, una è majoribus hæc fuit, quod ei morienti adstitit JESUS, quod inter ejus bra- chia expiravit, quod longè verius & proprius quàm Moyse in osculo Do- mini mortuus sit. Hinc de eo sic Ec- clesiastici in Hymno ad Laudes,

*O nimis felix, nimis ò Beatus,
Cujus extremam, vigiles, ad ho-
ram*

Quare cum scire nequeamus quis dies futurus sit vitæ nostræ supremus, & cum nobis optemus absdubie felici- cem, nullus nobis prætereatur, in quo non ei preces aliquas, officium ejus par- vum, Litanias, vel Rosarium, vel sal- tem hanc oratiunculam, *Sancte Joseph Pater JESU ora pro nobis peccatoribus nunc & in horâ mortis nostræ, Amen.* cum devotione & fiducia offeramus, ut ejus interventu præcipuum & ulti- mum istum divinæ misericordiæ effe- ctum obtineamus, ut, inquam, morte moriamur justorum in gratiâ & amici- tiâ Dei.

Quam hoc utile sit & efficax exper- ti sunt quam plurimi, inter quos Eques quidam Venetus, de quo Isidorus Ho- lanus part. 4. cap. 10. & alii scribant solitum ante Divi Josephi imaginem preces exsolvere quotidianas: cum ta- men aliundè vitam fatis dissolutam ageret: ægritudine lethali hic cotripit- tur: ac dum medicina corpori magnâ sollicitudine præparatur, animi ægri- tudo longè periculosior negligitur: Morbo ingravescente, hortantur assi- stentes ut conscientiam suam confes- sione diluat, frustra tamen ob habi- tualis sceleris pertinaciam: sed despe- rato adest oportunè Divus Josephus qui miserum istum jam jam expiraturum, & ab inferno absorbendum ad sanio- rem mentem revocat, ei enim se visibilem reddens, corripit duritiam cordis, & pœnâ æternæ capiti ejus imminenti objectu percellit ad pos- nitudinem: horret ad statum suum mi- serum ille Eques, confortat illum Di- vus Josephus: cui ille benè monenti obtemperans, Sacerdoti crimina cum dolore acerrimo aperit, lachrymis abluit: Quo factò mox animam Divo Josepho sospitatori suo tradit ad su- peros deferendam.

Aliud refert exemplum hujus XXII
Classis P. Joannes Jacquinot Jesuita in libello

libello Gallico, cui titulus: *La Gloire de Saint Joseph* ch. 7. confid. 7. de quodam sene Divo Josepho in paucis devoto. Hic ferè per biennium integrum acutissimos calculi dolores perpeffus, cum ex his finem suum instare pensitasset, Confessarium suum acciri voluit: cui animum suum aperiens; Pater, inquit, jam pridem in diem Festum Sancti Josephi mentis oculos conjeci, & per ejus intercessionem (in quâ omninò confido) à Deo peto, utinam exorem, ut vel isto die moriar, vel convalescam, nisi tamen ei aliud placeat: ac quidem si eo die moriturus sum, ut possim in eo pro ultimâ vice Sacro Corporis Domini N. J. E. S. U. Christi pabulo recreari, atque tam opportunè mori, ut possint adhuc isto die aliquot Missæ pro animæ meæ refrigerio celebrari. Nulla erat apparentia hoc humanitus posse contingere, quia ipsius dolores ita de die in diem ingravescebant, ut omninò desperaretur ipsum posse adhuc vivere totos novem dies qui restabant ante diem Festum Sancti Josephi. Contigit nihilominus præter omnium spem medicorum, ut optavit senex, vixitque totos illos dies: Quare pridie festi illius omnibus domesticis convocatis, eis benedixit, ipso verò die, secundâ post mediam noctem, Sacrosanctis Ecclesiæ Sacramentis pientissimè petitis & receptis, sibi semper eoulque præsentissimus, in agoniâ incidit mediâ horæ quadrantis spatio, postquam expiravit tam placidè, ut omnium circumstantium opinione mors ipsius somnus videretur, & imago illius requiei cujus possessionem in Cœlo si necdum ceperat saltem brevi capturus erat, cum tot fuerint inventi Sacerdotes, quot fuere desiderati, qui pro eo ipsomet die celebrarunt: sicque pientissimi desideria viri ex benignâ Divi Josephi dispositione fuere ad amissimâ completa.

XXV. Aliud refert Doctor Matthias Navus & librorum Censor Duacenus lib. cui titulus: *Sponsus Virginis Orat. seu tit. s. sub finem*. Sub his ipsissimis, verbis. Certè recens est inter cætera, quod Vir Nobilis de Henin, Dominus de Miny Audomaropoli sub initium, Maii anni 1629. moribundus aperuit

Patri Capucino aliisque ei assistentibus, conspectos sibi in morbi gravitate fuisse Beatam Virginem & Divum Josephum cum Sancto Francisco, quibus dudum devotus fuerat: atque ex Sancto Francisco diem horamque mortis suæ ad tres dies sibi cum salutis indicio prænotuisse, eamque Coelestem dici & horæ mortis ejus præmonitionem ita comprobata à se fuisse dictus Pater & alii testati sunt, cujus etiam testimonii certam copiam ipse excepi: ubi quidem eam præmonitionem ex adnuto Beatissimæ Virginis & Sponsi ejus factam fuisse res ipsa indicare videtur; sicut & superiores Angelus, etiamsi comparantes, per Angelos inferiores quædam revelare solent, ut in Danielis Prophetiâ videri potest.

Huc quoque pertinet quod de Venerabili Sorore Yolantâ de Sylvâ Ordinis Sancti Dominici Moniali Religiosissimâ narrant ejusdem Annales Ordinis. Hæc cum Divo Josepho totâ vitâ suâ devotissima fuisset, ei in extremo morbo adfuit, visibiliter ei apparens, nec deserens usque ad mortem. Hucque etiam revocari posset quod de mercatore Hispano Valentino ex S. Vincentio Ferrerio retulimus supra hæc 3. Part. Tract. 2. c. 7. sect. 4. n. 40. Sunt & alia hujus generis infinita, sed hæc mihi sufficere videntur.

SECTIO III.

Patrocinium Divi Josephi contra morbos seu infirmitates spirituales & tentationes.

INitio capitis diximus peccata venialia, habitus malos, infranatas passiones, esse infirmitates, seu morbos animæ spirituales: quia ut morbus stat cum vitâ, ita stant illa cum gratiâ: Periculosa sunt tamen: quia ut morbi corporales, qui ex se sunt curabiles, si negligantur, fiunt per sepe mortales, ita & morbi illi seu infirmitates spirituales, si negligantur, sæpè in fine trahunt animâ in interitum. Qui enim spernit

Dddd

modica

modica paulatim decideret. Ecclesiastici cap. 19. vers. 1. Patrocinium ergo Divi Josephi in his favor est duobus præcedentibus proximus.

XXVIII. Duobus ex capitibus vehementer difficile est, ne dicam impossibile, exemplum hujus oportuni subsidii ad mitigandam peccatorum venialium pruriginem, ad vincendos pravos habitus, edomandas animi perturbationes, & passionum insolentiam refranandam, à Sanctissimæ Virginis Sponso eum invocantibus præstiti colligere: tum quia sunt plurimi & maximè varii favores istiusmodi: tum quia ab illis qui eos percipere meruerunt ex humilitate servantur occultati.

XXIX. Pauca igitur (verba do Patris Barri citati cap. 11.) ex multis proferam ab iis cognita qui meâ in Spiritu directione usi, fecerunt ut ipsorum fide & experientia scirem, vix ullum esse præsidium efficacius ad nobilem aliquam de se ipso victoriam referendam, quam Sancti Josephi Patrocinium, cui nunc Deus omnia concedere videtur: crescitque experientium numerus, dum alter alteri spirituales suas necessitates subinde revelans, simul intelligit quid suis, quos consulit amicis, hoc in genere evenerit.

XXX. Prosequens igitur loco citato dictus P. Barri: Novi, inquit, ego quibus impossibile videbatur refranare linguam ut à mordacibus disteriis, à contentionibus, aut cavillis, abstinere: Novi quos concepta à personis quibusdam alienatio ita exasperaverat, ut nec earum præsentiam, nec affatum æquis oculis vel auribus, aut sustinere, aut admittere possent: Novi alios quos inordinati amoris affectus necessaria ad officii & orationis exercitium mentis attentione privabat, non absque excessibus animæ corporique periculosis & perniciosis, quibus omnibus remedio fuit Sanctum Josephum in vota advocasse.

XXXI. Fuit cui triennio integro impura isthæc flamma intra cordis penetralia succensa, restingui nequiverit ulla devotione: sed cum dierum novem silentium sibi indixisset in honorem Sancti Josephi, & memoriam silentii quod totâ vitâ suâ coluit (non enim

vel verbum ab eo prolatum legimus nisi Sanctissimum nomē Jesu Christi in Circumcisione, in maximis tamen loquendi occasionibus: eâ mortificatione vix exactâ se liberatam sensit: quapropter gratitudinis ergo Litanias ejusdem quotidie recitare proposuit.

Alio eodem affectu agitata, jam XXII. penè nec somnum capiebat oculis, nec spem habebat reliquam perseverandi in suscepto Religionis habitu, quod vehementer illam angebat: tantopere afflictâ suam ut novemdiem ad Sanctum Josephum devotionem institueret, ad quam alia quoque Moniales se socias offerebant, instituit; & eâ finitâ & corpore & animo rectius habere cœpit, & libera omninò ab istiusmodi tentatione extitit. Hæc omnia ex P. Barri libello Gallico citato cap. 11.

His adjicio quod de Sanctâ ac Seraphicâ Matre nostrâ Theresiâ legimus apud P. Ribera lib. 1. Vitæ ejus cap. 33. Huic Sanctissimæ Matri die Assumptionis Gloriosissimæ Virginis peccata vitæ ante actâ serius recogitanti, objectum est cœlestis visum, illudque gratissimum: Itaque in extasim raptâ videbatur ei se veste seu tunica candidissimâ & mirabiliter lucenti vestiri. In principio visionis non videbat eos à quibus hæc veste tegebatur, sed deinceps cognovit hoc sibi factum à Beatissimâ Deiparâ & Sanctissimo Josepho, & intellexit hoc sibi contigisse in signum liberationis suæ ab istis peccatis, & puritatis animæ sibi concessæ, idque per merita Sancti Josephi, cum tunc manus ejus apprehenderit Beata Virgo, eique testata sit gratissimam sibi esse ejus erga Sponsum suum devotionem, & lummoperè placere zelum quo ejus cultum inter homines promovere satagebat. Ex quo intelligimus quomodo Divus Josephus à suis Clientibus morbos animæ spirituales depellat, & in animabus à peccando purificandis sollicitus sit.

In tentationibus non segnius opitulatur Divus Josephus, maximè verò castitati periclitanti: Patet hoc in exemplis allatis hic num. 31. & 32. & tribus quæ hic adjicio. Primò namque puellæ cuidam honestæ, cui Magorum carminibus

carminibus adaesti dæmones importunius instabant, quies est reddita statim ut ipsa se Sancto Josepho commendans magnâ cum fiducia ex eâ chartâ quæ sacram Laudunensem unctiōem (de quâ infra cap. 8.) attigerat (sumpsit aliquid. Ita Pater Barri libello citato cap. 13.

XXXV. Alteri similiter quæ similibus tentationibus valde obnoxia, vovit per novem dies ipsius gestare imaginem, & mox ab iis liberata, opem D. Josephi in illis, ut præsentissimam, ita præstantissimam experta, testata est eidem auctori ibidem.

XXXVI. Tertium refert R. P. Maximilianus Lenglez, PP. Ord. Min. Recollectorum, Provinciae Flandriæ Provincialis in libro Gallicè conscripto, cui titulus: *L'Escole de Marie, Alphabet 2. lettre D. §. 4.* quod anno 1618. contigit Virgini honestissimæ Ditionis & Diocesis nostræ Leodienfis inter Mosam & Sambrin, hæc cum inter agens inter avia occurrisset nebuloni cuidam perulanti, passura erat haud dubiè vim, quam hic propudiosus flammis cupidinis incensus voluntati suæ consentire abnuenti, & pro posse resistenti, inferre parabat: Sed adfuit illi in his angustiis Divus Josephus ab eâ ex intimis invocatus. Ille enim violentus derepentè voce puellæ Divum Josephum in clamante, quasi fulmine percussus, omnibus viribus exhaustus obrigit, ita ut amplius se movere non potuerit: sicque illa innocens columba ope Divi Josephi intacta, ex unguibus istius profani accipitris evasit, non sine illius stupore & hujus confusione.

XXXVII. Neque hoc his temporibus, quando ejus merita tam magnificè à Deo extolli videmus, tam mirum; cum & de quâdam Religiosissimâ Virgine cui nomen Hildegundis hæc suo tempore referat Casarius lib. 1. Mirac. cap. 40. Adolescentem se simulans Hildegundis nomen Sancti Josephi sibi imposuerat, ut eum quem validas vicissè tentationes noverat contra duplicem hostem pugnatura, carnem scilicet & Diabolum suæ memoriæ artius imprimeret & per auxilium plenius sentiret.

Denique eo usque progreditur hæc Divi Josephi erga suos devotos, protectio, ut statim atque ab eis electus est in Patronum & Tutelarem, ejusque Clientelæ se commiserunt, incunctanter eos etiam antequam rogatus præveniendò adjuvet, ac si illi factis scit scire quod sint ex suis Clientibus & Devotis, ut feratur affectu pronissimo ad eis benefaciendum, & avertenda ab eis mala & pericula quibus inquietari possent.

Immo si contra hos morbos spiritualesque defectus omnes, aquam expertis divinarum curationum, recurrendumque tibi videatur ad Piscinam probaticam spiritualem, Beatissimam dico Virginem Dei Matrem, quæ ad Angeli ad eam cum Divinâ salutatione descensum turbata, omnium in se supernarum curationum virtutem suscepit: Cogita quod cum nobis nimia infirmitate pressis, alieno ut ad eam perveniamus adjuvatorio opus sit; juxta illam proximè ei D. Josephum: assistere & quis illo ei proximior? sed quis eo in nos propensior?

CAPUT VI.

Patrocinium Divi Josephi in conversione infidelium & perfectione omnium.

POSTQUAM vidimus per effectus virtutem Patrocinii Divi Josephi ut liberemur à malo, sequitur ut videamus quomodò juret in bono: Ratio enim vitæ Christianæ, quam profiteamur, non in eo tantum sita est ut mala non agamus, sed insuper exigit ut etiam bona faciamus, dicente Scripturâ psal. 33. vers. 14. *Diverte à malo, & fac bonum.* Neque enim sevis tantum iniquis, sed etiam inutilibus merces negatur: Cum etiam magnū malum sit nihil boni facere, vel talè tum ad negotiandum concessum in terram fodisse: & judex vivorum & mortuorum non iis tantum qui occiderunt vel furtum fecerunt vel mercedati sunt dicturus sit, *ite maledicti in ignem aeternū, qui parati estis diabolo & Angelis ejus,* sed illis etiam qui

D d d d 2

qui